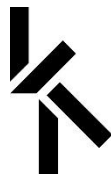


Kurk
Lietuvai



LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS MINISTERIJA

Užsieniečių apklausa apie kalbinę ir sociokultūrinę integraciją Lietuvoje

Marija Miknevičiūtė ir Viktorija Semėnaitė

2026 02 26



Turinys

<i>Turinys</i>	1
<i>Įvadas</i>	2
<i>Apklauso metodologija</i>	2
<i>Įžvalgos</i>	3
Bendrieji klausimai	3
Klausimai apie lietuvių kalbos mokėjimą ir sociokultūrinės žinias	6
Klausimai apie lietuvių kalbos reikalavimus ir egzaminus	10
Informacijos šaltiniai ir aiškumas	13
Integracijos vertinimas	14
<i>Išvados</i>	18
<i>Priedas Nr. 1</i>	21
<i>Priedas Nr. 2</i>	23

Įvadas

Nuo 2020-ųjų iki 2025-ųjų metų pradžios dėl įvairių geopolitinių ir ekonominių priežasčių sąveikos Lietuvoje užsienio kilmės gyventojų skaičius išaugo beveik tris kartus – nuo 73,8 tūkst. iki 217,3 tūkst.¹ Anksčiau su tokiu migrantų skaičiumi nesusidūrusiai šaliai ėmė kilti iššūkių dėl atvykusiųjų integracijos, ypač svarbus tapo lietuvių kalbos mokėjimo (mokymosi) klausimas ir kultūrinė integracija į Lietuvos visuomenę. Išaugus poreikiui, pastebėta, kad Lietuvoje trūksta lietuvių kaip užsienio kalbos mokymo ir egzaminavimo pajėgumų, lietuvių kaip užsienio kalbos mokymo metodikos, užsieniečiams prieinamos informacijos apie kalbos kursus, reikalavimus ir kt. Palaipsniui šių iniciatyvų imtasi, tačiau jų įgyvendinimui iki šiol trūksta koordinavimo ir sisteminio požiūrio.

Programos „Kurk Lietuvai“ projekto „Veiksmingos kalbinės ir sociokultūrinės integracijos sistemos kūrimas“ kontekste atliktos apklausos tikslas buvo išsiaiškinti pačių Lietuvoje gyvenančių užsieniečių patirtis ir nuomonę apie lietuvių kalbos mokymąsi, sociokultūrinę integraciją, informacijos prieinamumą bei su tuo susijusius iššūkius. Apklausa norėta geriau suprasti, kaip užsieniečiai vertina esamą sistemą, su kokiais sunkumais susiduria ir kas, jų nuomone, veikia arba neveikia praktikoje. Kadangi projekto tema yra suaugusių užsieniečių **kalbinė** ir **sociokultūrinė** integracija, tyrimas nenagrinėjo kitų svarbių užsieniečių integracijos aspektų, tokių kaip užsieniečių vaikų švietimas ir integracija, būsto prieinamumas ar sveikatos apsauga.

Be užsieniečių apklausos, projekto dalyvės taip pat atliko kiekybinę darbdavių apklausą apie jų iniciatyvas ir motyvaciją prisidėti prie darbuotojų iš užsienio kalbinės ir sociokultūrinės integracijos. Abi šios apklausos išanalizuotos ir apžvelgtos atskirai, tačiau bendros išvados panaudotos rengiant rekomendacijas kalbinės ir sociokultūrinės integracijos sistemai kurti.

Apklausos metodologija

Anoniminė apklausa vyko internetu, 2026 m. sausio 9–23 d. Ji buvo prieinama anglų ir rusų kalbomis. Apklausa buvo dalinamasi įvairiais kanalais: per institucijas, užsienio kilmės gyventojų integracijos koordinatorius Lietuvos savivaldybėse, užsieniečių bendruomenes, lietuvių kalbos mokymo įstaigas, socialinius tinklus ir kt. Dalyvavimas buvo savanoriškas, todėl imtis nėra atsitiktinė, o rezultatai nėra statistiškai reprezentatyvūs visai tikslinės grupės populiacijai.

Iš viso apklausą užpildė 688 asmenys: 130 atsakė į angliškąją apklausos versiją, 558 – į rusiškąją.

Tyrimą sudarė 24 klausimai. Buvo panaudoti keli klausimų tipai: uždari, pusiau uždari (su galimybe įrašyti savo atsakymo variantą skiltyje „Kita“), atviri bei skalės klausimai.

¹ Migracijos departamentas, *Migracijos metraštis 2024 m.*:

<https://migracija.lrv.lt/public/canonical/1750415196/1330/MM%202024%20LT.pdf>, p. 11.

Klausimyną sudarė penkios klausimų kategorijos: bendrieji klausimai, klausimai apie lietuvių kalbos mokymąsi ir sociokultūrinės žinias, patirtį su kalbos egzaminais, informacijos prieinamumą bei sociokultūrinę integraciją.

Apklausoje analizė atlikta išvertus anglišką ir rusišką atsakymų variantus vertimo įrankio „DeepL“ profesionalia versija, suvienodinus vertimus, kad tas pats atsakymo variantas vertimuose iš skirtingų kalbų skambėtų vienodai, ir suredagavus tekstą dėl kalbos klaidų. Tuomet atlikta bendra rezultatų analizė. Atviri klausimai buvo analizuojami mišriu būdu: tiek rankiniu, tiek pasitelkiant DI įrankius.

Įžvalgos

Bendrieji klausimai

Apklausa buvo kviečiami užpildyti visi norintys tą padaryti suaugę Lietuvoje gyvenantys užsieniečiai.

Nors iš viso apklausą užpildė asmenys, kilę iš beveik 50 skirtingų valstybių, santykinai didžiausia apklaustų užsieniečių grupė kaip savo kilmės šalį nurodė Ukrainą (42,59 %). Antroje vietoje buvo Baltarusija (28,78 %), trečioje – Rusija (11,48 %) (Pav. 1, visas kilmės šalių sąrašas pateikiamas Priede Nr. 1). Šios trys grupės sutampa su didžiausiomis Lietuvoje gyvenančiomis užsienio šalių piliečių bendruomenėmis².

Dauguma respondentų Lietuvoje gyvena 3–5 metus (61,05 %), 15,70 % Lietuvoje gyvena 1–2 metus. Panaši dalis apklaustųjų Lietuvoje gyvena virš 10 metų (8,72 %) arba iki vienerių metų (7,99 %). 6–10 metų Lietuvoje gyvena vos 6,54 % apklaustos dalyvių (Pav. 2).

Dažniausiai pasirinkta gyvenimo Lietuvoje trukmė koreliuoja su laikotarpiu, kai į Lietuvą padidėjo migracija dėl geopolitinių priežasčių, konkrečiau, dėl 2020 m. politinės krizės Baltarusijoje bei dėl 2022 m. prasidėjusio plataus masto karo Ukrainoje. Antroji pagal dydį grupė (gyvenantieji Lietuvoje 1–2 metus) rodo su naująja migracijos banga atvykusius asmenis.

Paklausus, kiek apklaustieji dar planuoja gyventi Lietuvoje, panašus skaičius respondentų nurodė planuojantys Lietuvoje gyventi nuolat (43,75 %) ir dar nežinantys arba negalintys atsakyti (40,12 %) (Pav. 3). Vertinant šiuos rezultatus, galima daryti išvadą, kad nemaža dalis apklaustųjų mato Lietuvą kaip potencialią nuolatinę gyvenamąją vietą – tai rodo stiprų potencialą jų ilgalaikiai integracijai. Didelė savo ateities planų nežinančiųjų dalis taip pat yra reikšminga, nes šie asmenys sprendžia, ar Lietuva galėtų virsti jų nuolatiniais namais. Toks sprendimas gali priklausyti nuo įvairių veiksnių, tokių kaip gyvenimo sąlygos, galimybės susirasti darbą, visuomenės požiūris ir kt.

Apklausoje dalyvavo bent po vieną respondentą iš 34 Lietuvos savivaldybių. Dauguma apklaustųjų gyvena Vilniuje (55,23 %). Antroje vietoje – su dideliu atotrūkiu – liko Vilniaus rajono savivaldybė (8,58 %), trečioje – Šiaulių miesto savivaldybė (6,4 %) (Pav. 4). Atsakymų į šį klausimą pasiskirstymas nėra reprezentatyvus realiam tikslinės grupės pasiskirstymui Lietuvos savivaldybėse (visas savivaldybių, kuriose gyvena apklausti užsieniečiai, sąrašas pateikiamas Priede Nr. 2).

² Migracijos departamentas, *Migracijos metraštis 2024 m.*:

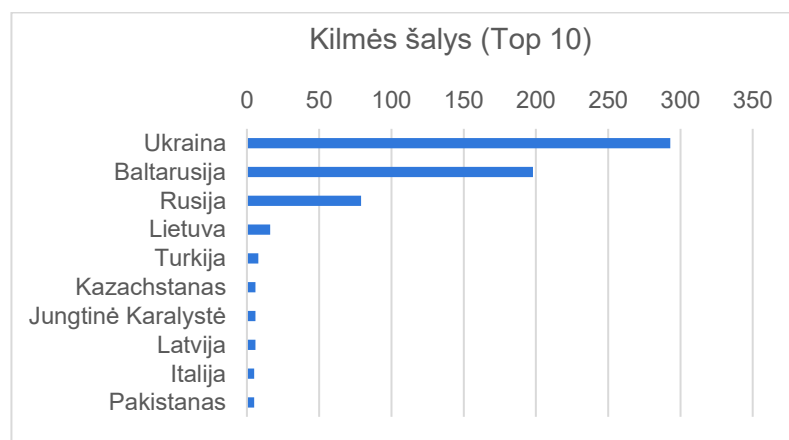
<https://migracija.lrv.lt/public/canonical/1750415196/1330/MM%202024%20LT.pdf>, p. 11–12.

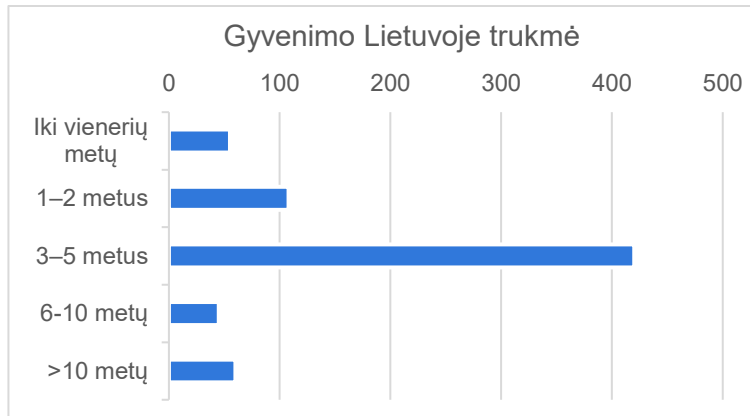
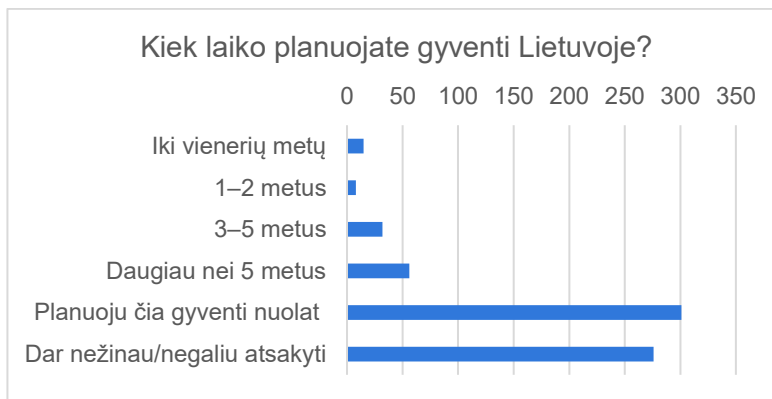
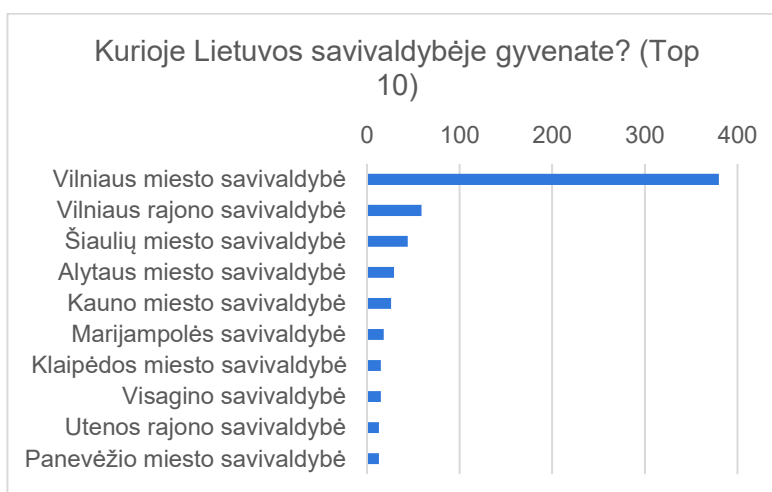
Santykinai didžiausia respondentų dalis įvardijo šiuo metu gyvenantys Lietuvoje, nes yra Ukrainos karo pabėgėliai (37,35 %). Po lygiai apklaustųjų atsakė gyvenantys Lietuvoje dėl kitų humanitarinių priežasčių ir dėl šeimos susijungimo (po 16,13 %) (Pav. 5). Darbą kaip pagrindinę savo buvimo Lietuvoje priežastį nurodė 12,94 % apklaustųjų, o studijas – vos 3,20 %.

Pagrindinės skyriaus išvalgos:

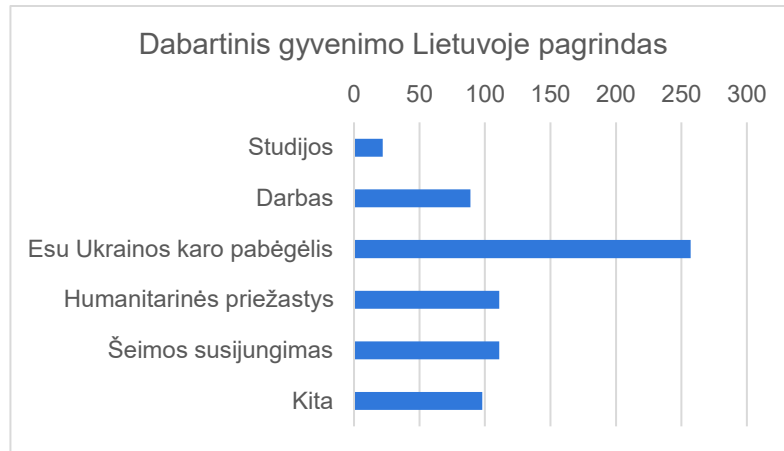
- Didžioji dauguma apklaustųjų reprezentuoja tris kilmės šalis (83 %).
- Dauguma atvykę prieš 3–5 metus (migracijos bangos laikotarpiu).
- Daugiau nei pusė gyvena Vilniuje.
- Daug respondentų planuoja likti Lietuvoje visam laikui arba dar nėra apsisprendę.
- Populiariausios buvimo Lietuvoje priežastys: apklaustieji yra Ukrainos karo pabėgėliai arba gyvena Lietuvoje dėl kitų humanitarinių priežasčių, tarp jų ir dėl politinės situacijos Baltarusijoje, arba atvyko į Lietuvą dėl šeimos susijungimo.

Pav. 1. (N = 688)



Pav. 2. (N = 688)**Pav. 3. (N = 688)****Pav. 4. (N = 688)**

Pav. 5. (N = 688)



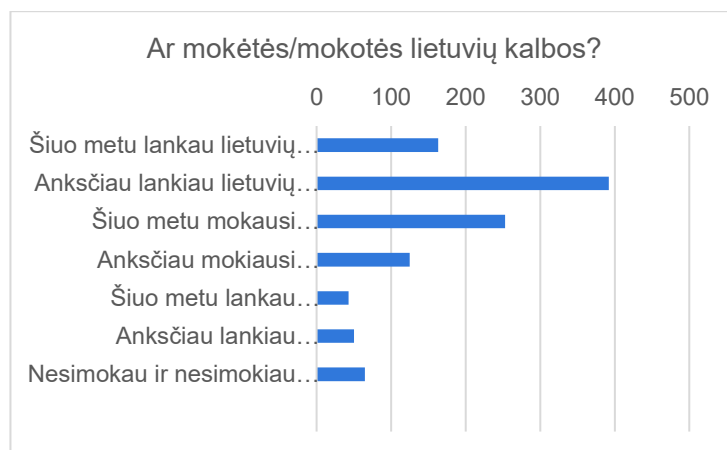
Klausimai apie lietuvių kalbos mokėjimą ir sociokultūrinės žinias

Didžioji dalis apklaustųjų yra mokęsi arba šiuo metu mokosi lietuvių kalbos

Paklausti, ar šiuo metu mokosi arba yra mokęsi lietuvių kalbos, 56,97 % apklaustųjų (N = 688) pasirinko atsakymą, kad yra lankę lietuvių kalbos kursus. Antras pagal populiarumą atsakymas buvo „Šiuo metu mokausi savarankiškai“ (36,77 %), trečias – „Šiuo metu lankau lietuvių kalbos kursus“ (23,69 %) (Pav. 6). Lietuvių kalbos niekada nesimokę nurodė tik 9,45 % respondentų.

Mažiausiai populiarus kalbos mokymosi būdas tarp respondentų – neformalių kalbos klubų lankymas: juos lankantys šiuo metu nurodė 6,25 %, anksčiau lankę pažymėjo 7,27 % apklaustųjų.

Pav. 6. (N = 688, iš viso sulaukta 1091 atsakymo (buvo prašoma pasirinkti visus tinkamus atsakymus))



Mokytis lietuvių kalbos labiausiai skatintų veiksniai, susiję su geresne integracija į visuomenę

Atsakydami į klausimą, kas labiausiai paskatintų mokytis lietuvių kalbos, apklaustieji dažniausiai rinkosi atsakymo variantus „Kasdienio bendravimo palengvinimas (su kolegomis, klientais, vietiniais)“ (47,09 %)

ir „Noras geriau suprasti kultūrą ir tradicijas“ (34,59 %) (Pav. 7). Tai rodo, kad apklausos dalyviams lietuvių kalba visų pirma siejasi su socialine ir kultūrine integracija.

Trečiasis pagal populiarumą atsakymas – išorinės motyvacijos priemonė „Karjeros galimybės (paaukštinimas, platesnės atsakomybės ir kt.)“ (33,28 %).

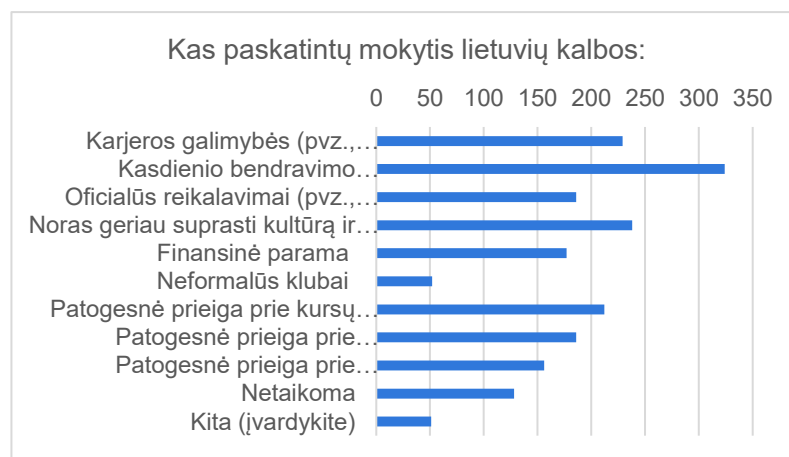
Dar nuo beveik trečdaliao iki penktadalio apklaustųjų nurodė, kad jų motyvacija mokytis lietuvių kalbos padidėtų išsprendus įvairias problemas, sunkinančias mokymosi prieinamumą: patogesnis kursų laikas ir vieta motyvuotų 30,81 %, didesnis mokymosi medžiagos prieinamumas – 27,03 %, daugiau informacijos apie kursus – 22,67 % apklaustųjų.

Nors dažnai manoma, kad mokytis kalbos labiausiai skatintų griežtesni oficialūs reikalavimai arba finansinės paskatos, apklausos rezultatai rodo, kad tai yra svarbūs, tačiau ne pagrindiniai veiksniai – jie atitinkamai motyvuotų 27,03 % ir 25,73 % respondentų.

Galiausiai respondentus itin mažai motyvuotų didesnis neformalių kalbos klubų pasirinkimas (7,56 %).

Apibendrinant, mokytis lietuvių kalbos labiausiai skatintų praktinė jos nauda kasdieniam bendravimui. Nuo maždaug trečdaliao iki penktadalio respondentų svarbūs kultūriniai ir karjeros motyvai, didesnis kursų ir mokymosi priemonių prieinamumas, oficialūs reikalavimai bei finansinės paskatos. Tuo tarpu neformalios socialinės veiklos beveik neturi įtakos. Tad galima daryti išvadą, kad mokytis lietuvių kalbos labiausiai skatintų taikomų priemonių visuma.

Pav. 7 (N = 688, bendras atsakymų skaičius 1939)



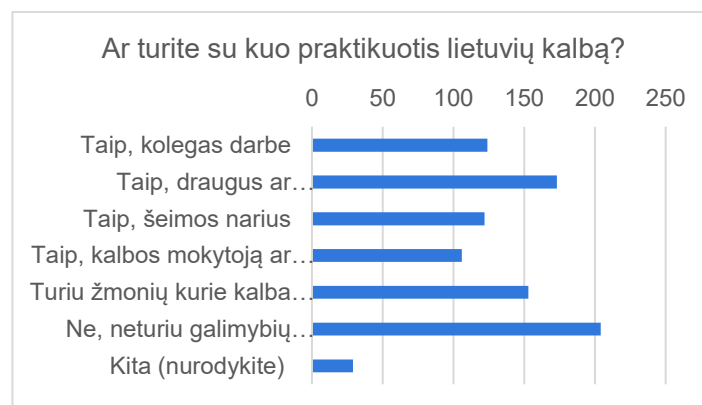
Maždaug trečdalis respondentų teigia neturintys su kuo praktikuotis lietuvių kalbos, likusieji dažniau praktikuojasi su draugais nei darbe

Paklausti, ar turi su kuo praktikuotis lietuvių kalbą, beveik trečdalis apklaustųjų (29,65 %, N = 688) atsakė neturintys jokios galimybės to daryti, o dar apie penktadalį (22,24 %) nurodė turintys su kuo praktikuotis, tačiau to nedarantys (Pav. 8). Pastarųjų sprendimą gali lemti įvairios priežastys: lietuvių perėjimas prie kitos bendros kalbos (dažniausiai anglų arba rusų), psichologinės priežastys (pvz., nejaukumas kalbėti svetima kalba), įpročio ar poreikio kalbėti lietuviškai nebuvimas (pvz., darbe ir viešojoje erdvėje gali susikalbėti anglų kalba) ir kt.

Apklaustieji, nurodę, kad praktikuojasi lietuvių kalbą, dažniau tą daro su draugais ar pažįstamais (25,15 %) nei darbo aplinkoje (18,02 %) ar su šeimos nariais (17,73 %), o formalūs mokymosi kontekstai sudaro nedidelę dalį realios kalbinės praktikos (15,41 %).

Apibendrinami rezultatus galime pastebėti, kad lietuvių kalbos mokymosi problema yra ne tik mokymosi prieinamumas, bet ir realių praktikos galimybių trūkumas arba jų neišnaudojimas. Šias spragas bent iš dalies galėtų padėti užpildyti neformalių galimybių kalbėti lietuviškai kūrimas (pvz., steigiant daugiau kalbos klubų), Lietuvos gyventojų skatinimas su užsieniečiais dažniau kalbėti lietuviškai ir kt.

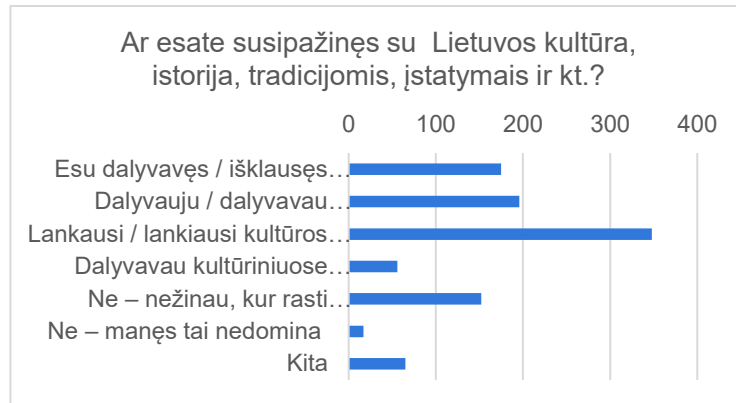
Pav. 8 (N = 688, iš viso sulaukta 911 atsakymų)



Dauguma apklaustųjų sociokultūrinių žinių apie Lietuvą semiasi savarankiškai kultūros įstaigose

Pasidomėjus, ar respondentai yra susipažinę su Lietuvos kultūra, istorija, tradicijomis ir panašiais aspektais, paaiškėjo, kad kiek daugiau nei pusė su Lietuvos kultūra ir tradicijomis susipažįsta savarankiškai per įvairias kultūros įstaigas (50,58 %, N = 688), o apie ketvirtadalis dalyvauja arba yra dalyvavę struktūruotose veiklose – edukacijose (28,49 %) ar sociokultūriniuose kursuose (25,44 %) (Pav. 9). Kita vertus, apklausa taip pat atskleidė, kad šioje srityje esama komunikacijos spragų, nes net penktadalis respondentų nežino, kur rasti informacijos apie tokias veiklas (22,09 %).

Vertinant darbo vietos vaidmenį kultūrinėje integracijoje, jis yra labai menkas – vos 8,14 % apklaustųjų yra dalyvavę kultūriniuose mokymuose savo darbovietėse. Itin maža dalis atsakė, kad šios temos apskritai jų nedomina (2,47 %), todėl galima teigti, kad pagrindinis iššūkis šioje srityje yra ne užsieniečių motyvacijos trūkumas, bet informacijos ir veiklų prieinamumo klausimai.

Pav. 9 (N = 688, iš viso sulaukta 1009 atsakymų)

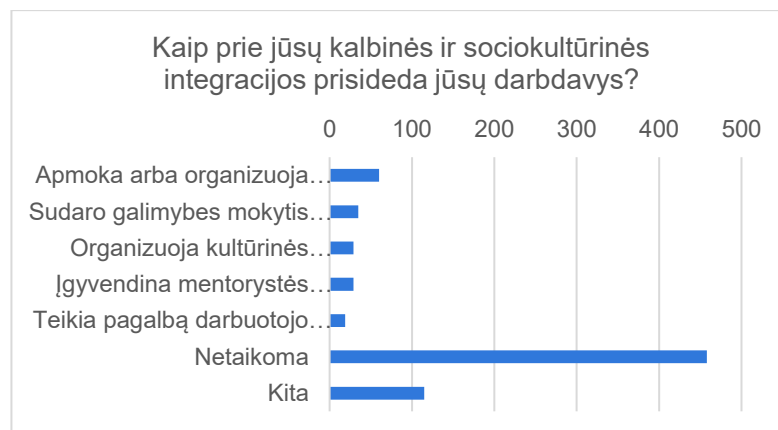
Darbdaviai prisideda tik prie nedidelės dalies apklaustųjų kalbinės ir sociokultūrinės integracijos

Atsakydami į klausimą, kaip darbdaviai (dabartiniai arba buvę) prisideda prie jų kalbinės ir sociokultūrinės integracijos, du trečdaliai (66,57 %, N = 688) apklaustųjų nurodė, kad tai jiems netaikoma, kitaip tariant, kad jie arba neturi darbdavio, arba jų darbdavys tokių veiklų nevykdo (Pav. 10).

Iš darbdavių taikomų priemonių populiariausia yra kalbos kursų apmokėjimas, tačiau ir ją nurodė vos 8,72 % apklaustųjų. Kitos įmonių taikomos priemonės pagal apklaustųjų dalį: laikas, skiriamas mokytis kalbos darbo metu – 5,08 %, kultūrinės adaptacijos mokymai arba renginiai ir mentorystės programos – po 4,22 %, integracinė pagalba darbuotojo šeimai – 2,76 %. Net sudėjus visas šias priemones, matome, kad jos pasiekia tik nedidelę apklaustųjų dalį.

Taip pat atkreiptinas dėmesys, kad reikšminga apklaustųjų dalis (16,72 %) pasirinko atsakymą „Kita“. Peržiūrėjus šiuos atsakymus nustatyta, kad jie dažniausiai nurodo skirtingą klausimo interpretaciją arba pavienius neformalaus palaikymo atvejus.

Apibendrinant, nors darbovietės neretai yra viena iš pagrindinių užsieniečių integracijos aplinkų, jos neprisideda prie didžiosios dalies respondentų kalbinės ar kultūrinės integracijos. Taigi, galima teigti, kad nors darbo rinka kelia užsieniečiams kalbinius reikalavimus, atsakomybė už integraciją faktiškai paliekama pačiam darbuotojui, o organizacinė parama yra fragmentiška ir reta.

Pav. 10 (N = 688, iš viso sulaukta 745 atsakymų)

Klausimai apie lietuvių kalbos reikalavimus ir egzaminus

Įsigaliojus Valstybinės kalbos įstatymo pakeitimams, jiems visiškai pasiruošusi tik nedidelė dalis apklaustųjų

26,45 % respondentų nurodė, kad nuo 2026 m. sausio 1 d. įsigalioję Valstybinės kalbos įstatymo reikalavimai jiems netaikomi, tad galima vertinti, kad šie reikalavimai turėtų būti aktualūs likusiems 73,55 % apklaustųjų (Pav. 11).

Esantys visiškai pasirengę (išlaikę kalbos egzaminą ir gavę pažymėjimą) nurodė 13,95 % apklaustųjų.

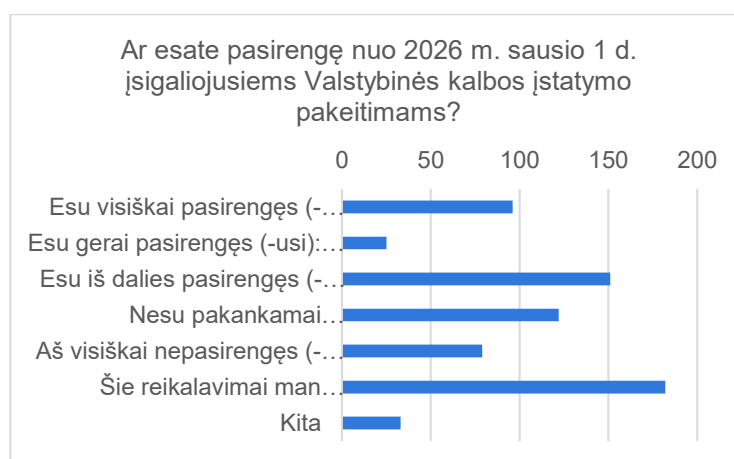
Antrąją grupę galima įvardyti kaip judančius pasirengimo link: gerai pasirengę (lanko kursus ir žino reikalavimus) yra 3,63 %, iš dalies pasirengę (pradėję mokytis kalbos, bet dar nėra pasiruošę laikyti egzamino) – 21,95 % apklaustųjų. Taigi, ketvirtadalis apklaustųjų yra pasirengimo procese, tačiau dar nėra oficialiai pasiruošę.

Žinantys apie reikalavimus, bet nepradėję mokytis (17,73 %), ir esantys visiškai nepasirengę (11,48 %) bendrai pažymėjo beveik trečdalis apklaustųjų.

Autorių nuomone, įtarimą kelia faktas, kad tokia didelė dalis apklaustųjų (73 %) mano, jog jiems taikomi Valstybinės kalbos įstatymo pakeitimai. Tai galima interpretuoti skirtingai. Viena vertus, negalima atmesti, kad reali nepasiruošusių apklaustųjų dalis yra mažesnė, nes yra tikimybė, jog dėl informavimo ar informacijos supratimo spragų dalis respondentų gali klysti manydami, jog jiems galioja pasikeitę įstatymo reikalavimai. Kita vertus, gali būti, kad nepasiruošusiųjų dalis yra dar didesnė. Galbūt asmenys, dirbantys prekybos ir paslaugų sferoje, menkai dalyvavo apklausoje – kadangi tyrime nebuvo klausama, kurioje srityje respondantai dirba, to sužinoti neturime galimybės. Tačiau, bet kuriuo atveju, apklausoje matoma nemaža dalis visiškai nepradėjusiųjų ruoštis kelia riziką, kad bus vėluojančiųjų, kuriems, pasibaigus pereinamajam laikotarpiui, grės administracinė atsakomybė už Valstybinės kalbos įstatymo pažeidimus.

Apibendrinant šį klausimą ir atsižvelgiant į tai, kad šis įstatymo pakeitimas įsigaliojo neseniai, o beveik iki pat jo įsigaliojimo trūko aiškumo dėl konkrečių reikalavimų ir jų įgyvendinimo, nedidelis visiškai pasirengusiųjų procentas gali būti vertinamas kaip pereinamojo laikotarpio požymis.

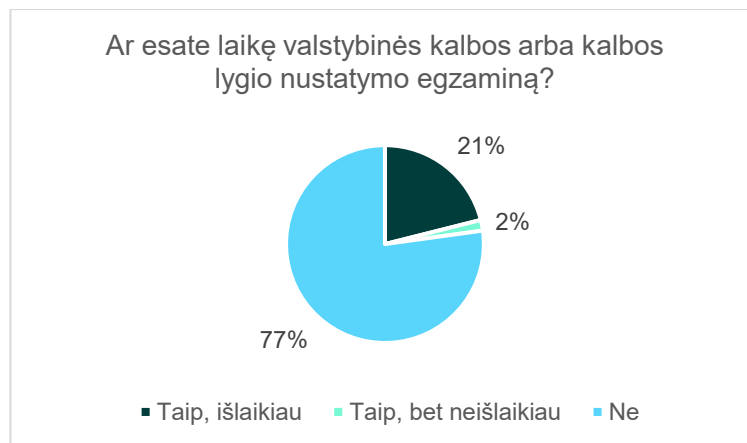
Pav. 11 (N = 688)



Dauguma respondentų nėra laikę lietuvių kalbos (valstybinės, kategorijos ar lygio) egzamino

Didžioji dauguma respondentų (77 %) atsakė nelaikę lietuvių kalbos egzamino. 21 % jį laikė ir išlaikė, o vos 2 % egzaminą laikė, bet neišlaikė (Pav. 12).

Pav. 12 (N = 688)



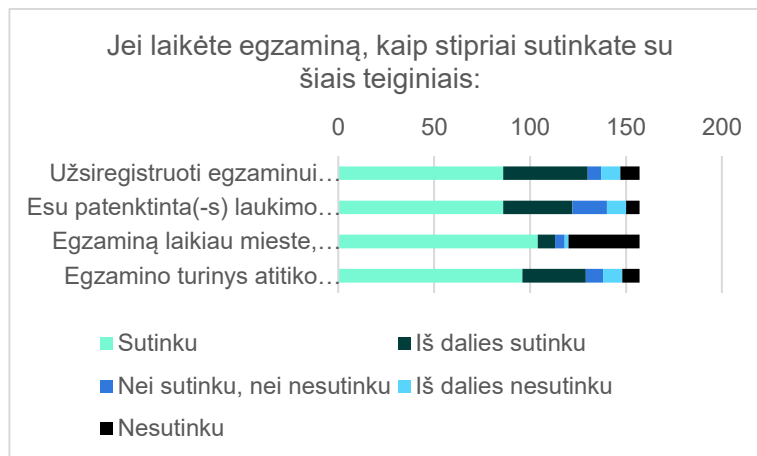
Laikiusieji lietuvių kalbos egzaminą stipriausiai jo aspektais laiko registracijos procesą ir egzamino turinio atitikimą kalbos mokymams

Egzaminą laikusių respondentų (N = 157) buvo paklausta, kaip stipriai jie sutinka su keturiais teiginiais apie egzaminus: „Egzaminui užsiregistruoti buvo aišku ir paprasta“, „Esu patenkinta(-s) laukimo laiku tarp kursų pabaigos ir egzamino“, „Egzaminą laikiau mieste, kuriame gyvenu“ ir „Egzamino turinys atitiko mokymų turinį“. Būtent šie egzaminų vertinimo aspektai parinkti, nes viešojoje erdvėje girdima kritikos, kad egzaminams užsiregistruoti yra sudėtinga, kad reikia ilgai laukti tarp kursų baigimo ir egzamino arba kad nepavyksta rasti vietų laikyti egzaminą mieste, kuriame gyvenama.

Apklauskos atsakymai parodė, kad su teiginiu, jog registracija į egzaminus yra aiški ir paprasta sutinka arba iš dalies sutinka 82,80 % apklaustųjų (Pav. 14). Egzamino turinio atitikimą mokymams aukštu laiku 82,17 % respondentų, o laukimo laikas tarp kalbos kursų pabaigos ir egzamino taip pat daugumai priimtinas – teigiamai arba iš dalies teigiamai jį vertina 77,71 %. Tai rodo, kad administraciniai ir egzamino turinio kokybės aspektai iš esmės vertinami gerai.

Problemiškiausiai vertinamas klausimas – egzamino laikymas mieste, kuriame respondentas gyvena. Nors 71,97 % sutiko arba iš dalies sutiko su šiuo teiginiu, beveik penktadalis (23,57 %) nelaikė egzamino savo mieste. Tai – didžiausias neigiamas rodiklis visoje lentelėje, iš dalies atliepiantis viešojoje erdvėje girdimus teiginius apie sunkumus gauti vietą egzaminui savo mieste.

Pav. 13 (N = 157)



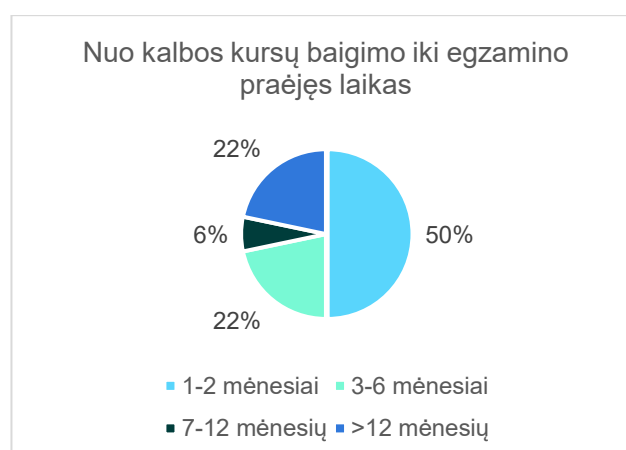
Atsakydami į atvirą klausimą, kas būtų pagerinę egzaminų patirtį, respondentai (N = 86) išreiškė poreikį, kad egzaminų instrukcijos būtų pateiktos paprastesne lietuvių kalba, kad būtų sukurta / atverta daugiau išteklių savarankiškai ruoštis egzaminams (daugiau pavyzdinių testų, senų egzaminų užduočių bazė, programėlė). Taip pat buvo atliepti aukščiau aptarti sunkumai gauti vietą egzamine savo mieste – patikslinta, kad ypač jų trūksta Vilniuje.

Nors didžioji dalis apklaustųjų sutiko arba iš dalies sutiko su teiginiu, kad registracija į egzaminus buvo aiški ir paprasta, atsakydami į atvirą klausimą keli apklaustieji užsiminė, kad užsiregistruoti buvo sudėtinga – norint tą padaryti jiems prireikė vietos gyventojų pagalbos. Kadangi tokia nuomonė atliepia viešojoje erdvėje girdimas nuostatas, autorių manymu, vertėtų atlikti registracijos į egzaminus vertinimą ir nustatyti, ką būtų galima patobulinti.

Vienas iš dviejų laikiusių egzaminą galėjo tą padaryti per 1–2 mėn. nuo kursų baigimo

Pusė respondentų (N = 152) egzaminą laikė per 1–2 mėn. nuo kalbos kursų baigimo (Pav. 14). Po lygiai apklausos dalyvių (po 22 %) egzaminą laikė praėjus 3–6 mėn. arba daugiau nei 12 mėn. nuo kursų baigimo. Dar apie 6 % egzaminą laikė po 7–12 mėn. Tad matome, kad pusė respondentų turėjo galimybę laikyti egzaminą praėjus sąlyginai nedaug laiko po kursų baigimo. Kokios priežastys lėmė tai, kad likusioji dalis egzaminą laikė praėjus gana ilgam laikotarpiui, apklausos atsakymai nustatyti neleidžia.

Pav. 14 (N = 152)



Informacijos šaltiniai ir aiškumas

Tarp užsieniečių dominuoja neformalūs informacijos šaltiniai, instituciniai šaltiniai pasiekiami ribotai

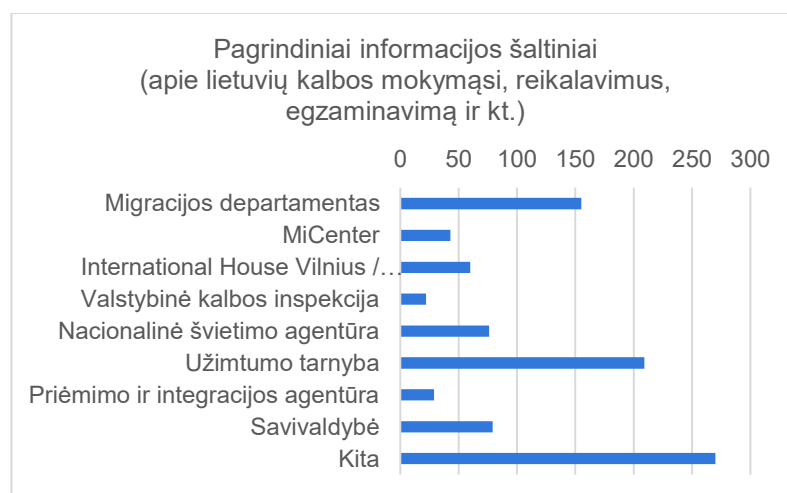
Santykinai didžiausia dalis apklausos dalyvių (39,24 %, N = 688) apklausos dalyvių, atsakydami į klausimą apie pagrindinius informacijos šaltinius, susijusius su lietuvių kalbos mokymusi, egzaminavimu, kalbos mokėjimo reikalavimais ir kt., nurodė neformalius informacijos šaltinius („Kita“) (Pav. 15). Išanalizavus pateiktus atsakymus matyti, kad dažniausiai buvo minima interneto paieška, socialiniai tinklai (rusakalbių apklaustųjų dažniausiai minimas „Telegram“), žiniasklaida, darbovietės, draugai, artimieji, nevyriausybinės organizacijos, kalbos mokytojai ir kt. Tai rodo, kad oficialūs informacijos šaltiniai nėra pagrindinis informacinis išteklius nemažai daliai užsieniečių. Kai kurie iš jų nurodė, kad informacijos apie kalbos mokymąsi, kalbos reikalavimus ar egzaminus klausime išvardytuose informacijos šaltiniuose neranda.

Antroje vietoje pagal atsakymų dažnį yra Užimtumo tarnyba (30,38 %). Tai – populiariausias oficialus informacijos kanalas.

Antrasis pagal populiarumą oficialus šaltinis – Migracijos departamentas (22,53 %). Tačiau tai – mažiau nei ketvirtadalis respondentų, nors Migracijos departamentas yra pagrindinė užsieniečių kontaktinė institucija. Autorių nuomone, tai rodo neišnaudotą MD informavimo potencialą.

Mažiau nei po 12 % respondentų informaciją gauna iš: savivaldybių (11,48 %), Nacionalinės švietimo agentūros (11,05 %), International House Vilnius / Klaipėda (8,72 %), MiCenter (6,25 %), Priėmimo ir integracijos agentūros (4,22 %), Valstybinės kalbos inspekcijos (3,20 %). Tai rodo fragmentuotą ir ribotą institucinio informavimo pasiekiamumą. Turint omenyje, kad MiCenter buvo sukurtas kaip vieno langelio principu veikianti Lietuvoje gyvenančių užsieniečių informavimo sistema (be kita ko, turinti atskirą polapį apie lietuvių kalbą), siūlytina didinti šios platformos žinomumą tarp užsieniečių. Taip pat siūlytina stiprinti kitų oficialių informacijos šaltinių sklaidą ir didinti jų patrauklumą bei prieinamumą užsieniečiams.

Pav. 15 (N = 688, iš viso sulaukta 943 atsakymų)

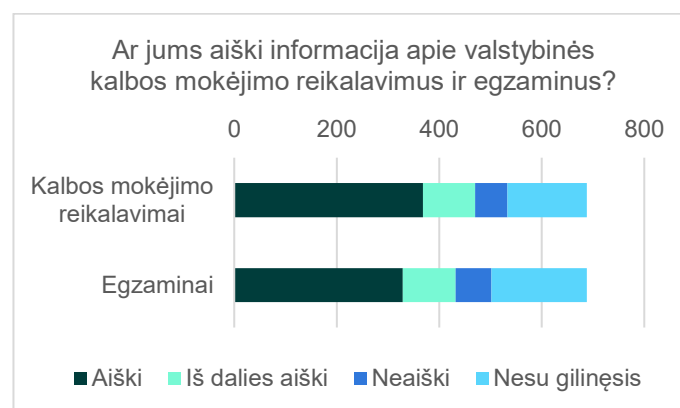


Informacija apie lietuvių kalbos reikalavimus aiški daugiau kaip pusei respondentų

Daugiau kaip pusė respondentų nurodė, kad informacija apie valstybinės kalbos mokėjimo reikalavimus jiems yra aiški (54 %). Tuo tarpu informacija apie lietuvių kalbos egzaminus aiški kiek mažesnei daliai apklaustųjų (48 %) (Pav. 16).

Apie trečdalis respondentų teigė, kad informacija jiems yra neaiški arba jie nėra į ją gilinęsi, o egzaminų sistema yra mažiau suprantama nei kalbos reikalavimai. Tai rodo, kad nors bendras informacijos aiškumo lygis yra gana aukštas, išlieka tam tikra informavimo spraga.

Pav. 16 (N = 688)



Tų, kurie pasirinko atsakymus „Iš dalies“ arba „Ne“, buvo paprašyta savo pasirinkimą pakomentuoti plačiau (N = 580). Įvertinus analizei tinkamus atsakymus, juos buvo galima suskirstyti į dvi pagrindines grupes: tuos, kuriuose respondentai teigė nežinantys, kur rasti informacijos arba kad ji pateikiama per sudėtingai, ir tuos, kuriuose respondentai atsakė, kad minimi reikalavimai jiems netaikomi, todėl jie nėra į juos įsigilinę.

Nežinančiųjų, kur rasti informacijos arba informaciją vertinančių kaip pateikiamą per sudėtingai grupė dar kartą atkreipia dėmesį į užsienio kilmės Lietuvos gyventojų informavimo spragas, įskaitant tai, kaip yra pateikiama jiems aktuali informacija.

Integracijos vertinimas

Stipriausia apklaustųjų integracijos dimensija – kultūrinė integracija, silpniausia – bendros veiklos su vietiniais

Apklausos dalyvių buvo paprašyta įvertinti, kaip stipriai sutinka su aštuoniais teiginiais, susijusiais su jų integracija Lietuvoje.

Teiginius, susijusius su priėmimu Lietuvoje, apklaustieji vertino vidutiniškai teigiamai: 62 % respondentų teigė, kad jaučiasi priimti vietinėje lietuvių bendruomenėje (27,4 % sutiko su teiginiu, 34,6 % sutiko iš dalies) (Pav. 17). 56,2 % atsakė, kad jaučiasi priimti Lietuvos visuomenėje apskritai (25,2 % sutiko su teiginiu, 31 % sutiko iš dalies), o 57,8 % mano, kad lietuviai juos vertina ir gerbia kaip bendruomenės narius (27 % sutiko su teiginiu, 30,8 % sutiko iš dalies). Vis dėlto apie 25–27 % respondentų nurodė

Lietuvoje nesijaučiantys priimti ar vertinami, o dar apie 12–13 % neturėjo aiškios nuomonės šiais klausimais. Tad galima teigti, kad nors dauguma respondentų Lietuvoje jaučiasi bent iš dalies priimti, socialinės integracijos jausmas dar nėra visuotinis.

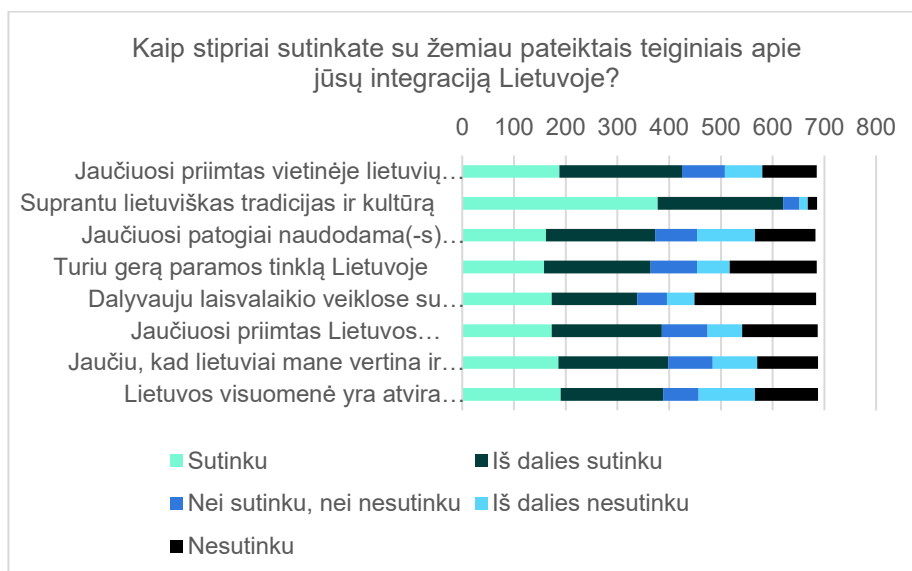
Teiginį „Suprantu Lietuvos tradicijas ir kultūrą“ net 90,4 % respondentų įvertino teigiamai. Su šiuo teiginiu nesutiko vos 4,9 % apklaustųjų. Tikėtina, kad toks aukštas palankus vertinimas gautas, nes didžioji dalis apklaustųjų yra iš geografiškai, istoriškai ir (ar) kultūriškai artimų šalių, o tai palengvina Lietuvos kultūros supratimą.

Vertinant lietuvių kalbos vartojimą, 54,6 % sutiko ar iš dalies sutiko, kad jaučiasi patogiai vartodami lietuvių kalbą kasdien. Apie trečdalis – 33,5 % – atsakė, kad nesijaučia patogiai, o 11,9 % neturėjo aiškios nuomonės šiuo klausimu. Tai – vienas prastesnių rodiklių visoje lentelėje.

49,4 % apklaustųjų nurodė dalyvaujantys įvairiose veiklose kartu su lietuviais, tačiau net 42,1 % teigė tokiose veiklose nedalyvaujantys. Tai – didžiausias neigiamas rodiklis šiame klausime. Tuo tarpu vertindami Lietuvoje turimą paramos tinklą, 53,2 % apklausos dalyvių sutiko ar iš dalies sutiko, kad jų paramos tinklas yra geras, tačiau 33,7 % nesutiko su šiuo teiginiu.

Apibendrinant, dauguma šio tyrimo respondentų demonstruoja vidutinį arba aukštą integracijos lygį Lietuvoje, ypač vertinant Lietuvos kultūros supratimą. Vis dėlto praktiniai integracijos aspektai – lietuvių kalbos naudojimas kasdienėje aplinkoje, socialiniai ryšiai su lietuviais ir aktyvus dalyvavimas bendruomenės gyvenime – išlieka reikšmingais iššūkiais. Tai rodo, kad nors kultūrinė integracija yra pakankamai pažengusi, socialinės integracijos stiprinimui reikalingos papildomos priemonės, ypač skatinančios kalbos vartojimą ir socialinę nuolatinių Lietuvos gyventojų ir atvykusiųjų sąveiką.

Pav. 17 (N = 688)



Kas padėtų geriau integruotis?

Išanalizavus atsakymus į du atvirus klausimus – kas padėtų geriau integruotis Lietuvoje (N = 682) ir „Kiti komentarai“ (N = 237), galima išskirti 7 pagrindines temas:

1. Lietuvių kalbos kursų prieinamumas ir kokybė

- Nemokamų kursų trūkumas arba ribotas prieinamumas;
- Kursai per trumpi, nesisteminiai, nepakankamo lygio (dažnai tik iki A1–A2, trūksta B1–B2 lygio kursų);
- Prasta kursų kokybė: nekvalifikuoti arba nemotyvuoti mokytojai, per didelis dėmesys egzaminams, ne praktiniam kalbėjimui, nėra aiškios mokymo metodikos.
- Brangūs privatūs kursai ir korepetitoriai;
- Trūksta kursų po darbo ar lanksčiu grafiku;
- Nepakanka nuotolinių kursų, programėlių, savarankiško mokymosi priemonių;
- Trūksta progų praktikuoti lietuvių kalbą realiose situacijose.

2. Informacijos prieinamumas ir institucijų komunikacija

- Trūksta aiškios informacijos apie: kalbos kursus, integracijos galimybes, teises procedūras.
- Valstybės institucijų svetainės nėra prieinamos kitomis kalbomis – naudojant naršyklėse siūlomą automatinį vertimą, gaunami nekokybiški rezultatai;
- Informacija prieštaringa arba pateikta sunkiai suprantama kalba;
- Institucijų darbuotojai nesuteikia pakankamai pagalbos;
- Užsieniečiai priversti ieškoti informacijos neoficialiuose šaltiniuose.

3. Integracijos sistemos ir valstybės politikos trūkumai

- Nėra nuoseklios integracijos strategijos;
- Integracijos programos fragmentiškos ir neveiksmingos;
- Biurokratinės kliūtys;
- Sudėtingos leidimų gyventi gavimo procedūros;
- Nepakankama finansinė parama;
- Migracijos politika suvokiama kaip nestabili ir neskatinanti integracijos.

4. Socialinė integracija ir visuomenės požiūris

- Neigiamas požiūris į migrantus (ypač baltarusius ir rusakalbius);
- Diskriminacijos patirtys;
- Socialinė atskirtis;
- Bendravimo su lietuviais trūkumas;

- Lietuviai dažnai pereina į rusų ar anglų kalbą, taip nepadėdami užsieniečiams mokytis lietuviškai.

5. Integracija į darbo rinką

- Lietuvių kalbos reikalavimai riboja galimybes įsidarbinti;
- Sunku gauti darbą pagal kvalifikaciją;
- Darbdaviai neskatina kalbos mokymosi;
- Nepripažįstami užsienio šalių diplomai.

6. Integracija švietimo sistemoje (ypač vaikams)

- Nepakankama pagalba vaikams mokyklose;
- Trūksta papildomų kalbos pamokų;
- Mokytojai nepasirengę dirbti su užsieniečiais.

7. Psichologinė ir emocinė gerovė

- Migracijos ir karo trauma;
- Nesaugumo jausmas dėl ateities;
- Psichologinis stresas;
- Sunkumai integruotis dėl emocinės būsenos.

Teminė analizė rodo, kad vieni dažniausiai užsieniečių įvardijamų integraciją Lietuvoje apsunkinančių veiksnių yra sistemingo kalbos mokymo, informacijos prieinamumo ir nuoseklios valstybės paramos trūkumas. Lietuvių kalbos mokymasis išlieka pagrindinis integracijos veiksnys, tačiau kursų pasiūla, anot apklaustųjų, yra ribota tiek kiekybės, tiek kokybės požiūriu: trūksta nemokamų ar prieinamesnių ir aukštesnio lygio kursų, lankstaus grafiko ir praktinio kalbėjimo galimybių. Dėl to užsieniečiams sunku pasiekti pakankamą kalbos lygį, reikalingą pilnavertei integracijai į darbo rinką ir visuomenę.

Sunkumų taip pat kelia aiškios ir prieinamos informacijos trūkumas. Apklaustieji pastebi, kad valstybės institucijų komunikacija dažnai nėra pritaikyta užsieniečiams, informacija pateikiama sudėtingai arba tik lietuvių kalba, o praktinės pagalbos iš institucijų ne visada pakanka. Dėl to užsieniečiai priversti savarankiškai ieškoti sprendimų ir remtis neoficialiais informacijos šaltiniais, o tai lėtina integracijos procesą ir didina neapibrėžtumą.

Integracijos politikos lygmeniu pastebimas nuoseklumo ir koordinacijos trūkumas. Esamos integracijos priemonės suvokiamos kaip fragmentiškos, o administracinės procedūros vertinamos kaip sudėtingos ir biurokatiškos. Tai mažina užsieniečių pasitikėjimą sistema ir apsunkina jų ilgalaikį įsitvirtinimą Lietuvoje. Be kita ko, dalies apklaustųjų vertinimu, Lietuvoje integracija dažnai suvokiama vien kaip migranto atsakomybė, o ne abipusis procesas, kuriame dalyvauja tiek atvykusieji, tiek priimančiosios šalies visuomenė ir institucijos.

Darbo rinkoje kalbos reikalavimai ir ribotos galimybės dirbti pagal kvalifikaciją lemia, kad dalis užsieniečių negali pilnai išnaudoti savo profesinio potencialo, o darbdavių įsitraukimas į kalbos mokymosi skatinimą yra ribotas. Taip pat užsieniečiai neretai atsiduria „užburtame rate“, kai kalbos mokėjimas reikalingas darbui, o kalbos mokymuisi reikalingos pajamos, kurių nedirbdamas asmuo neturi.

Socialinės integracijos srityje užsieniečiai teigia dažnai susiduriantys su socialine distancija, ribotomis bendravimo su vietiniais galimybėmis ir, kai kuriais atvejais, neigiamomis visuomenės nuostatomis ar diskriminacija (diskriminaciją užsieniečiai teigia patiriantys ne tik kasdieniame bendravime, bet ir darbo rinkoje, sveikatos priežiūros ar finansinių paslaugų teikimo įstaigose). Neigiamas nuostatas jų atžvilgiu itin dažnai mini baltarusių kilmės asmenys. Tai mažina atvykusiųjų priklausymo Lietuvos visuomenei jausmą ir apsunkina natūralų kalbos bei socialinių įgūdžių vystymąsi. Papildomi iššūkiai kyla ir švietimo sistemoje, kur, savo nuomonę išreiškusiųjų teigimu, ne visada užtikrinama pakankama pagalba užsieniečių vaikams, ypač kalbos mokymosi srityje.

Galiausiai, svarbus veiksnys yra psichologinė ir emocinė užsieniečių būseną. Karo, represijų, migracijos patirtys, neapibrėžtumas dėl ateities kelia stresą ir nesaugumo jausmą, kuris gali mažinti motyvaciją ir gebėjimą aktyviai integruotis. Tai itin svarbi informacija politikos formuotojams ir įgyvendintojams, nes reikėtų atsižvelgti, kad su tokiais iššūkiais susiduriančių asmenų integracijai gali prireikti daugiau laiko ir paramos.

Apibendrinant, apklausos dalyvių patiriami integracijos iššūkiai Lietuvoje yra kompleksiniai ir tarpusavyje susiję, o efektyviausiai juos spręsti būtų galima stiprinant lietuvių kalbos mokymo sistemą, gerinant informacijos prieinamumą, mažinant administracines kliūtis, užtikrinant nuoseklumą, ilgalaikę integracijos politiką ir keičiant priimančiosios visuomenės nuostatas atvykusiųjų atžvilgiu.

Nepaisant įvardytų iššūkių, dauguma respondentų reiškia dėkingumą Lietuvai už suteiktą prieglobstį ir pabrėžia savo norą integruotis, mokytis lietuvių kalbos ir prisidėti prie visuomenės. Jie akcentuoja, kad sėkminga integracija įmanoma tik esant prieinamoms kalbos mokymosi galimybėms, mažinant diskriminaciją ir kuriant aiškia, nuoseklia integracijos politiką, pagrįstą abipuse pagarba ir bendradarbiavimu.

Išvados

- Beveik po lygiai apklaustųjų planuoja gyventi Lietuvoje nuolatos arba dar nežino, kuriam laikui liks šalyje / negali atsakyti. Pirmoji grupė turi stiprų ilgalaikės integracijos potencialą, o antrosios sprendimas dėl ateities Lietuvoje didžiąja dalimi priklausys nuo jų patirčių kasdieniame gyvenime, darbo rinkoje ir kitose srityse. Abiejų grupių integracijai / apsisprendimui reikėtų tikslingų abipusės integracijos priemonių, tokių kaip prieinamos galimybės mokytis lietuvių kalbos, į(si)traukimas į bendruomenės veiklas ir visuomenę plačiaja prasme, galimybės dirbti pagal turimas profesines kvalifikacijas ir kt.
- Didžioji dalis apklaustųjų mokosi arba yra mokęsi lietuvių kalbos. Pavienis veiksnys, kuris nesimokančiuosius labiausiai paskatintų pradėti mokytis, būtų kasdienio bendravimo palengvinimas. Tačiau gana tolygus likusių atsakymo variantų populiarumas rodo, kad apskritai respondentus labiausiai motyvuotų paskatų ir priemonių visuma: tiek kultūriniai ir profesiniai

motyvai, tiek geresnis mokymosi priemonių ir informacijos prieinamumas, tiek oficialūs reikalavimai bei finansinės paskatos.

- Tyrimas atskleidė, kad apie pusę respondentų praktikuojasi lietuvių kalbą su žmonėmis savo aplinkoje (darbe, namie, su draugais). Likusiuosius tą daryti galėtų paskatintų neformalios erdvės praktikai, tokios kaip kalbų mainai ar kalbos kavinės. Taip pat reikia skatinti Lietuvos visuomenę su praktikuoti kalbos žinias norinčiais užsieniečiais kalbėti lietuviškai, o ne pereiti į tarpines kalbas dėl patogumo.
- Žinių apie Lietuvos istoriją, tradicijas, kultūrą kiek daugiau nei pusė apklaustų užsieniečių gauna savarankiškai lankydamiesi kultūros įstaigose. Apklausa taip pat atskleidė, kad šioje srityje esama informacijos spragų, nes net apie penktadalį apklaustųjų nežino, kur rasti informacijos apie Lietuvos kultūros pažinimo veiklas.
- Darbdaviai prisideda tik prie nedidelės dalies apklaustųjų kalbinės ir sociokultūrinės integracijos, o iš darbdavių taikomų priemonių populiariausia yra kalbos kursų apmokėjimas. Siūloma ieškoti tikslinių paskatų skatinant darbdavius aktyviau rengti kalbinės ir sociokultūrinės integracijos veiklas, kad integracijos per darbo rinką potencialas būtų išnaudojamas geriau.
- Pasirengimas nuo 2026 m. sausio 1 d. įsigaliojusiems Valstybinės kalbos įstatymo pakeitimams iš užsieniečių pusės yra ne itin aukštas: vos apie septintadalį respondentų apklausos pildymo metu jau buvo išlaikę kalbos kategorijos egzaminą ir turėjo tai patvirtinantį dokumentą. Tai galima vertinti kaip pereinamojo laikotarpio požymį.
- Laikūsieji lietuvių kalbos egzaminus (valstybinės kalbos, kategorijų ar lygių) registraciją į egzaminus, egzaminų atitikimą mokymo turiniui ir laukimo laiką tarp kursų baigimo ir egzaminų laikymo didžiąja dalimi vertina teigiamai. Vertinant galimybę laikyti egzaminą mieste, kuriame gyvenama, didžioji dalis atsakymų taip pat buvo teigiami, tačiau apie ketvirtadalis apklaustųjų vis dėlto neturėjo galimybės laikyti egzaminą savo mieste. Tai iš dalies atliepia viešąją nuomonę apie vietų egzaminuose trūkumą ir skatina ieškoti galimybių, kaip didesniai skaičiui užsieniečių užtikrinti galimybę laikyti egzaminą savo mieste.
- Egzaminų patirtį apklaustiesiems labiausiai pagerintų paprastesne kalba pateiktos egzaminų užduotys, daugiau savarankiško pasiruošimo egzaminams išteklių (pavyzdiniai testai, ankstesnių egzaminų užduočių bankas, programėlė), dažnesnis egzaminų tvarkaraštis – ypač Vilniuje.
- Dažniausiai informacijos apie lietuvių kalbos kursus, reikalavimus ir egzaminus užsieniečiai ieško neoficialiuose šaltiniuose, tokiuose kaip interneto paieška, socialiniai tinklai, pažįstami ir kt. Iš oficialių šaltinių populiariausi yra Užimtumo tarnyba ir Migracijos departamentas. Likę šeši klausime paminėti šaltiniai (savivaldybės, NŠA, IH Vilnius / Klaipėda, MiCenter, PIIA, VKI) buvo pasirinkti tik nedidelės dalies respondentų. Tai rodo, kad Lietuvos institucijų vykdomas informavimas užsieniečius pasiekia fragmentiškai. Tuo tarpu skelbiama informacija apie kalbos reikalavimus ir egzaminus, nors daliai atrodo aiški, likusiųjų vertinama kaip pateikiama per sudėtingai.
- Dauguma respondentų Lietuvoje jaučiasi bent iš dalies priimti ir supranta šalies tradicijas bei kultūrą, o tai rodo palankias sociokultūrinės integracijos prielaidas. Vis dėlto socialinės integracijos patirtis nėra vienoda – apie ketvirtadalis apklaustųjų nesijaučia visiškai priimti ar vertinami. Silpnesni rodikliai atsiskleidžia lietuvių kalbos vartojimo patogumo, dalyvavimo bendroje veiklose su lietuviais ir paramos tinklo turėjimo srityse, kur reikšminga dalis respondentų patiria sunkumų arba neturi aiškios paramos. Tai leidžia daryti išvadą, kad nors kultūrinis supratimas yra aukštas, praktinė ir socialinė integracija dar nėra visapusiškai užtikrinta ir išlieka svarbi stiprintina sritis.
- Apibendrinant atsakymus į atvirus klausimus, kas padėtų geriau integruotis ir skiltį „Kiti komentarai“, galima teigti, kad užsieniečių integraciją Lietuvoje labiausiai apsunkina sistemingo

lietuvių kalbos mokymo, aiškios informacijos ir nuoseklios valstybės paramos trūkumas. Lietuvių kalba išlieka esminiu integracijos veiksniu, tačiau ribota kursų pasiūla, lankstumo ir praktinio mokymosi galimybių stoka apsunkina kalbos įsisavinimą ir galimybes pilnavertiškai dalyvauti darbo rinkoje bei visuomenėje. Integracijos procesą taip pat lėtina sudėtingos administracinės procedūros, fragmentiška integracijos politika ir nepakankamai užsieniečiams pritaikyta institucijų komunikacija.

Papildomi iššūkiai kyla darbo rinkoje ir socialinėje aplinkoje – kalbos reikalavimai riboja galimybes dirbti pagal kvalifikaciją, o socialinė distancija, ribotas bendravimas su vietiniais ir kai kuriais atvejais patiriama diskriminacija silpnina priklausymo visuomenei jausmą. Integraciją taip pat veikia psichologiniai ir emociniai veiksniai, susiję su migracijos patirtimis ir neapibrėžtumu dėl ateities. Nepaisant šių sunkumų, dauguma užsieniečių išreiškia stiprią motyvaciją integruotis, mokytis lietuvių kalbos ir prisidėti prie visuomenės, todėl galima daryti išvadą, kad efektyvesnė integracija reikalauja nuoseklios, koordinuotos ir ilgalaikės valstybės politikos, geresnių kalbos mokymosi galimybių, mažesnių administracinių kliūčių ir didesnio visuomenės bei institucijų įsitraukimo.

- Apklausos autorės norėtų paskatinti Lietuvos integracijos ekosistemos dalyvius tęsti šalyje gyvenančių užsieniečių integracijos ir jiems teikiamų paslaugų vertinimo tyrimus (tiek kiekybinius, tiek kokybinius), siekiant įvertinti taikomų integracijos priemonių veiksmingumą ir pritaikyti paslaugas atsižvelgiant į tikslinės grupės poreikius.

Priedas Nr. 1

Apklaustųjų kilmės šalių lentelė

Kilmės šalis:	Respondentų dalis:
Ukraina	42,59%
Baltarusija	28,78%
Rusija	11,48%
Lietuva	2,33%
Turkija	1,16%
Latvija	0,87%
Kazachstanas	0,87%
Jungtinė Karalystė	0,87%
Italija	0,73%
Pakistanas	0,73%
Azerbaidžanas	0,58%
Indija	0,58%
JAV	0,44%
Prancūzija	0,44%
Afganistanas	0,44%
Filipinai	0,44%
Nigerija	0,44%
Vokietija	0,44%
Graikija	0,29%
Švedija	0,29%
Sakartvelas	0,29%
Belgija	0,29%
Uzbekistanas	0,29%
Estija	0,29%
Nyderlandai	0,29%
Rusija/Jungtinė Karalystė	0,15%
Vengrija	0,15%
TSRS	0,15%
Ekvadoras	0,15%
Airija	0,15%
Kirgizija	0,15%
Sirija	0,15%
Danija	0,15%
Ispanija	0,15%
Australija/Jungtinė Karalystė	0,15%
Portugalija	0,15%
Marokas	0,15%
Indonezija	0,15%
Meksika	0,15%
Jungtinė Karalystė/Pietų Afrikos Respublika	0,15%

Nepalas	0,15%
Juodkalnija	0,15%
Armėnija	0,15%
Iranas	0,15%
Gana	0,15%
Ukraina/Rusija/Lietuva	0,15%
Jungtinė Karalystė/Egiptas	0,15%
-	0,15%
Pietų Afrikos Respublika	0,15%
Kaimanų salos (JK)	0,15%
Kamerūnas	0,15%
Iš viso	100,00%

Priedas Nr. 2

Apklaustųjų gyvenamųjų vietų Lietuvoje pasiskirstymo lentelė

Kurioje savivaldybėje gyvenate?	Respondentų dalis:
Vilniaus miesto savivaldybė	55,23%
Vilniaus rajono savivaldybė	8,58%
Šiaulių miesto savivaldybė	6,40%
Alytaus miesto savivaldybė	4,22%
Kauno miesto savivaldybė	3,78%
Marijampolės savivaldybė	2,62%
Klaipėdos miesto savivaldybė	2,18%
Visagino savivaldybė	2,18%
Utenos rajono savivaldybė	1,89%
Panevėžio miesto savivaldybė	1,89%
Kauno rajono savivaldybė	1,60%
Tauragės rajono savivaldybė	1,02%
Trakų rajono savivaldybė	0,87%
Molėtų rajono savivaldybė	0,73%
Kretingos rajono savivaldybė	0,73%
Ukmergės rajono savivaldybė	0,58%
Raseinių rajono savivaldybė	0,58%
Kupiškio rajono savivaldybė	0,58%
Kėdainių rajono savivaldybė	0,58%
Klaipėdos rajono savivaldybė	0,44%
Tauragės rajono savivaldybė	0,44%
Akmenės rajono savivaldybė	0,44%
Rietavo savivaldybė	0,44%
Širvintų rajono savivaldybė	0,29%
Ignalinos rajono savivaldybė	0,29%
Radviliškio rajono savivaldybė	0,29%
Akmenės rajono savivaldybė	0,15%
Mažeikių rajono savivaldybė	0,15%
Kalvarijos savivaldybė	0,15%
Lazdijų rajono savivaldybė	0,15%
Panevėžio rajono savivaldybė	0,15%
Šalčininkų rajono savivaldybė	0,15%
Telšių rajono savivaldybė	0,15%
Plungės rajono savivaldybė	0,15%
Iš viso	100,00%